

vil forene sig med de ridderkædelige Bestræbelser, den vil støtte sig til den tydske Indflydelse, som igjennem Holsteen vil søge at gjøre sig gjældende i vore Forhold. Men disse Færes ere langt større under Absolutismen, end under en constitutionel Forfatning. Den offentlige Forhandling er det bedste Værn imod dem. Og da derfor den constitutionelle Form engang er givet, om den end er meget ufuldkommen, om den end mangler Sjæl og Liv, saa vil jeg hellere sætte mit Haab til, at Fremtiden kan tilvejebringe noget Bedre, end jeg vil kaste den bort, naar jeg dog engang har den. Det er desuden mit Haab, at denne Rigsdag, der virkelig ikke har kunnet bære den Magt, som Omstændighederne have lagt i dens Haand, som mange Gange har vaklet, bævet og forsaget, naar det gjaldt om at udøve Magten over hele Riget, at den, siger jeg, vil vinde Styrke ved sin Begrændsning, at den vil blive Arnestedet for vort frie constitutionelle og nationale Liv, at den vil blive en trofast Bogter for vor Frihed og indre Selvstændighed, og at den vil være Udgangspunktet for Danmarks Gjenfødselse, naar det engang skal fremgaae af Heelstatens Puppe. Med Hensyn hertil troer jeg derfor heller ikke, at man skal udslette det Forbehold, som Landstinget har sat i Spidsen for sin Beslutning; dets juridiske Betydning er vistnok aldeles ingen, men det er ogsaa aldeles uskyldigt, og det forekommer mig, at det bør staae der som et Varsel, som et Fingerpeg om den Tid, der kan komme.

Der er af adskillige ærede Talere ogsaa talt om de ydre Forhold; jeg tiltroer mig nu vistnok ikke den Udsetelse i disse, som de høitæredede Ministre, — der først have berørt dem — have; jeg har kun min Kundskab fra Bladene, og ikke fra nogen diplomatisk Kilde. For mig stille de sig derfor saaledes, at jeg ikke kan see, at der egentlig vilde være nogen stor Fare forbunden med, at denne Sag blev udfødt i nogle Maanedre, men jeg kan vel give Ret i, at det vilde være farligt at skyde den ud Vinteren over. Vor Silling forekommer mig at være saadan, at een Stormagt, som er fjern fra os, truer med at berøve os

en af vore største Statsindtægter, og at en anden Stormagt, som er nær ved vore Grændser, lurer paa ethvert belejligt Dieblit til at blande sig ind i vore Forhold; det er formodentlig det, den ærede Udenrigsminister under sit Ophold i Berlin, kort før han kom hertil for at danne Ministeriet, har erfaret og tænkt paa, da han advarede os for Tydsland. De vestlige Magter, til hvis Venstreb vi baade som civiliseret og som constitutionel Stat ere henviiste, staae i Kamp mod Østens Stormagt, som i mange Aar har udøvet et stærkt Tryk paa vore indre Forhold, og hvorledes den Kamp vil vende sig til Foraaret, kan Ingen af os endnu forudsæe. Det kan tænkes, at Endeel af Tydsland inddrages i samme, og da kunde det vel ogsaa tænkes, at den øvrige Deel af Tydsland kunde, hvis det ønskede det og fandt Leiligheden beqvem, kaste sig over os. En anden Mulighed var, at der kunde udbrude en tydske Bevægelse, der vistnok vilde blive af en ganske anden Character end i 1848, men ogsaa med Hensyn dertil var det dog godt, at vore Forhold vare ordnede. Endelig kunde det ogsaa hænde — og det var den for os, idetmindste efter min Mening, gunstigste Eventualitet — at Vestmagterne forlagte den Krig, de nu fører ved det sorte Havskyster, over til Østersøens og trævede en nordlig Alliance, gennem hvilken der da muligviis kunde aabne sig Udsetelse til en nærmere Forbindelse med vore Broderlande; og det er den eneste politiske Forbindelse, der for mine Dine kan betrygge Danmarks Fremtid. Men, siger man, naar man nu har opbygget Heelstaten forinden, saa have vi forhindret, at noget Saadant kan see. Nei, mine Herrer! Heelstaten er en skrøbelig Bygning, den kan nappes nok staae for en almindelig Blæst, endstige for en Verdensstorm; kommer der en europæisk Nødvendighed, som ikke er indbildt, men virkelig, saa glider Heelstaten ud af sine Fuger; i den Henseende behøve vi ikke at ængste os. Men vel kunde det være misligt lige over for saa uvikse Eventualiteter som disse at kaste Regjeringen ud af Hænderne paa Mænd, til hvem vi dog, hvad enten vi have været med eller imod dem i denne Sag, ikke have ringe Tillid, og som vi ikke kunne